

единъ подземенъ тунелъ, който се завъртваше малко къмъ западъ, а послѣ къмъ юго-западъ. Тъмно като рогъ бѣ. Тѣсенъ и пълненъ отъ двѣтъ страни съ мазгали. Не бѣше твърдъ дълъгъ. Нѣмаше повече отъ 70—80 метра. Скоро излѣзохме на другата страна на калето. Свѣтлината блѣсна. Прѣдъ насъ стояха разни видове постройки: кѣщи, дукани и пр. Чауша, заедно съ войниците, които държаха пушките си зарѣзани и готови за стрѣлба, засукача къмъ западъ. Тамъ се намираще управлението. Тамъ бѣше и мюдюрена. Това здание бѣ двуетажно, паянтено. Управлението се помѣщаваше въ горния му етажъ. Бѣхме прѣдъ мюдюрена. Имаше още двама агашетени. Показана ни да си придадемъ орѣжжието, а заедно съ това и всичко друго, като пари, книжа и пр. Изпълнихме въ точъ заповѣдта. Мюдюрена повика единъ стражаръ, който ни повѣде на вѣнъ. Завѣде ни въ едно отъ кафенетата, които бѣха разположени наоколо. Седнахме. Стражара даде заповѣдта си да ни се направи по едно кафе. Що бѣхме си изпили кафето, другъ стражаръ дойде да ни повѣде наново за управлението. Тогава се научихме, че оня день билъ първия отъ най-свѣтлия имъ религиозенъ празникъ — рамазана. Стражара ни прѣдстави прѣдъ мюдюрена. Послѣдний даде заповѣдъ да ни раздѣлятъ. Слѣдъ това почна се изслѣдването. Единъ по единъ ни викаха и питаха. Послѣ ни събраха наедно и ни се каза, че слѣдъ два дена щѣлъ да дойде отъ Видинъ шлепъ ¹⁾, съ който ще ни изпратили на видинския мютесарифъ-паша бакшишъ за да ни обѣсели, понеже сме били башъ комити, дювлетъ душманларъ. Ние му отговорихме, че голѣма грѣшка се прави дѣто ни наричатъ комити, че ние сме добри хора, работници сме и неразбираме даже какво е това нѣщо комита. Казахме му, че паспортитѣ ни сѣ въ господаритѣ ни, че мислѣхме часъ по-скоро да си разчистимъ смѣтките съ послѣднитѣ и да си трѣгнемъ. А пъкъ кодъ

¹⁾ Голѣма лодка.